

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Ι'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 12 ΜΑΡΤΙΟΥ 1932

ΑΡΙΘ. 11

ΕΝΔΟΘΕΝ Η ΑΠΑΡΧΗ ΤΗΣ ΕΞΥΓΙΑΝΣΕΩΣ

Ἐπὶ τῇ ἐναρξεί τοῦ σταδίου τῆς μεγάλης νηστείας καὶ τῆς ἐν αὐτοπερισυλλογῇ καὶ αὐτοελέγχῳ συντόνου προσευχῆς, ἡ στήλη αἴτη αἰσθάνεται τὸ καθήκον νὰ ὑπομνήσῃ εἰς τοὺς χριστιανούς τὰ ὑπὸ τῶν ἡμερῶν αὐτῶν ἐπιβαλλόμενα πρὸς ἑαυτοὺς καὶ πρὸς τὸν πλησίον καθήκοντα, τὰ ὁποῖα καθιστῶσιν ἐπιτακτικώτερα αἱ σημερινὰ βιωτικά περιπέτεια καὶ δυσχέρεια. Ἐάν, ὡς εἶνε πλέον παγκοίνως μεμαρτυρημένον, τὰ δεινά, ἐκ τῶν ὁποίων πάσχομεν, ἔχουν ἠθικὰς, κυρίως, τὰς ἀφορμὰς καὶ ἐὰν ἦνε ἀληθὲς ὅτι ἡ δυστυχία ἀπλώνει ὁσημέραι ἀπειλητικώτερος τοὺς πλοκάμους τῆς εἰς πάντα τὰ κοινωνικὰ στρώματα, προδότηλον εἶνε ὅτι εἰς τὸ ἀρχόμενον στάδιον τῶν πνευματικῶν καὶ ἠθικῶν ἀγῶνων πρέπει νὰ ἐνίδωμεν μίαν ἀγαθὴν καὶ ἐπίκαιρον εὐκαιρίαν πρὸς ταχεῖαν, ἔγκαιρον καὶ πραγματικὴν αὐτοβελτίωσιν καὶ πρὸς ἐκδήλωσιν εὐρυτέρας καὶ ἀληθινῆς κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης διὰ νὰ μετριάσῃ ὅσον εἶνε δυνατόν ἡ κοινὴ ἀγωνία.

Πρὸς θεραπείαν τοῦ λυμαιομένου τὴν ἀνθρωπότητα κακοῦ εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἐπεστρατεύονται πολλὰ καὶ μεγάλα ἰατρικὰ συμβούλια καὶ συνδιασκέψεις, λαμβάνονται ὑπ' ἐνάστ υ τῶν κρατῶν νομοθετικὰ μέτρα, ἐπιβάλλεται οἰκονομικὴ περισυλλογὴ, θεσπίζονται βαρεῖς δασμοί, μύριοι δὲ ἐμπειρογνώμονες κατάφοροι χαρτίνων σχεδίων ἐμβροθῶς διασκέπτονται περὶ τῶν θεραπευτικῶν τῆς καταστάσεως συνταγῶν. Παρὰ ταῦτα, ἡ νόσος οὐ μόνον δὲν ἀνακόπτεται, ἀλλ' ἐπιτείνεται δεινότερα, ὡς ἀποτέλεσμα δ' ἐπακολουθεῖ ἡ εὐρυνσις τῆς ἀνεχίας, ἡ ἐξάπλωσις τῆς δοκιμασίας, ὁ πολλαπλασιασμός τῆς δυστυχίας. Ἀπὸ πολλοῦ ὅλος σχεδὸν ὁ κόσμος καταναγκαστικῶς νηστεύει, διότι ἡ ἀπορία ἔχει ἤδη πρὸ ἱκανοῦ εἰσέλθει εἰς πολλοὺς τέως εὐπόρους οἴκους, καὶ καταντᾷ σήμερον, οὐριον ἀσφαλέστερον, νὰ μὴ ὑπάρχη τάξις πτωχῶν, διότι ἡ πενία θὰ ἦνε πάντων ὁ κληρὸς, οἱ δὲ τέως τρόφιμοι τῆς εὐμαρείας κινδυνεύουν νὰ δοκιμασθοῦν ὀδυνηρότερον τῶν ἐθισθέντων εἰς τὴν πτωχείαν.

Ὅτι βεβαίως πᾶσα κατ' οἰονδήποτε τρόπον καταβιλλομένη προσπάθεια πρὸς βελτίωσιν τῆς καταστάσεως ἔχει τὴν σκοπιμότητά της, δὲν χωρεῖ ἀμφισβήτησις Ἄλλ' ἡ Ἐκκλησία ὅταν ὑπομνήσῃ εἰς τὰ τέκνα τῆς τὴν ἐναρξίν τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς καὶ καλῇ αὐτὰ εἰς προπαρασκευὴν πρὸς ὑπάντησιν τοῦ Νυμφίου, πρὸς ἀνάβυσιν εἰς τὸν Γολγοθᾶν καὶ πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ κenoῦ μνημείου τοῦ ἀναστάντος Χριστοῦ, ἔρχεται νὰ διδάξῃ ὅτι ὁ πρῶτιστος ὄρος τῆς ἐλαξίας ὑπαντήσεως τοῦ διὰ τὴν σωτηρίαν ἡμῶν κενώσαντος ἑαυτὸν Λόγου τοῦ Θεοῦ εἶνε ἡ συναίσθησις πρὸ πάντος τῆς ἰδίας ἡμῶν ἐνοχῆς, ἡ ἐπακολουθοῦσα ἔμπροκτος μετάνοια, ἡ θετικὴ ἀρετοπραξία Καλοὶ οἱ νόμοι, περιοριστικαὶ αἱ ἀπαγορεύσεις, προληπτικαὶ αἱ ποιναί, ἀλλὰ πάντα ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἐφ' ὅσον ἐπιβάλλονται καταναγκαστικῶς ἔξωθεν, ἐφ' ὅσον ἡ ἐνέργειά των εἶνε μηχανικὴ, δὲν ἐπιτυγχάνουν οὔτε πλήρως οὔτε ταχέως τὸν δι' ὃν ἐπιβάλλονται σκοπὸν. Τὸ μυστικὸν τῆς ταχείας καὶ ἀμέσου καὶ ἀποτελεσματικῆς μεταβολῆς κεῖται εἰς τῆς καρδίας ἐκάστου τὰ βᾶθη, εἰς τῶν ἐπιθυμιῶν του τὴν φαλεάν. Ἐκεῖ ἐμφωλεῖται ὁ κίνδυνος· ἐκεῖθεν ἀναδύει ὁ κακὸς ἄνθρωπος, ὁ παράγων τῆς ἔσω καὶ τῆς ἔξω κακίας, τοῦ ἔγγυς καὶ τοῦ μακρῶν καὶ τοῦ διαρκῶς ἀπλοιμένου κακοῦ. Ἐκεῖ συντελεῖται ὁ δελεασμός καὶ ἡ ἔλξις, ἐκεῖ συλλαμβάνεται ἡ ἁμαρτία καὶ ἐκεῖθεν ὁ θάνατος ἐκπορεύεται, καθ' ἃ τὸσον εὐστόχως ψυχολογεῖ ὁ ἀπ. Ἰάκωβος (α' 14-15). Πρὸ πάντος λοιπὸν ἐνδοθεν θὰ ἐπέλθῃ ἡ ἀπαρχὴ τῆς ἐξυγιάνσεως ἐνὸς ἐκάστου καὶ πάντων· ὅταν δὲ καθαρῶσιν αἱ καρδίαι καὶ ἀγιασθῶσιν αἱ ἐπιθυμίαι καὶ λειτουργήσωσιν ἐλατήρια ἀγνά καὶ εἰλικρινῆ καὶ τίμια καὶ ἀνιδιοτελῆ, τότε παρέχεται τὸ κατάλληλον ἔδαφος διὰ νὰ καρποφορήσῃ πᾶσα ἄλλη προσπάθεια ἀνασυγκροτήσεως.

Γενέσθω λοιπὸν ἀφορμὴ ἀνακαινίσεως τοῦ ἔσω ἡμῶν ἀνθρώπου τὸ ἀσύμβλητον παράδειγμα τῆς κενώσεως τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, τὸν ὁποῖον διὰ τοῦτο ἀκριβῶς κρατεῖ ὑψωμένον ἡ Ἐκκλησία εἰς τὸ τέγμα τοῦ μεθαίριον ἐνώπιον ἡμῶν διανοιγομένου μεγάλου πνευματικοῦ καὶ ἠθικοῦ σταδίου. Ἀπαρηθῶμεν τὸν τόσον δεινῶν αἴτιον πα-

Η ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΩΣ ΕΧΕΙ ΣΗΜΕΡΟΝ

Ὁ εὐφρανὴς ἀμερικανὸς θεολόγος Dr Gavis ἱερῶς ἐξεθῆκεν εἰς τὴν ἡμετέραν Θεολογικὴν Σχολὴν εἰς δύο μαθήματα πρὸς τοὺς ἑλληνας θεολόγους φοιτητάς· τὰ τῆς ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας· καὶ τῶν σχέσεών τῆς πρὸς τὴν χριστιανικὴν Ἀνατολήν, εἶχε μεταβῆ εἰς Ἀθηνῶν εἰς Λονδίον, ὅπου ἐμίλησεν ἐνώπιον πρυτανῶ καὶ ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου περὶ τῆς ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας εἰς τρεῖς διαλέξεις. Τούτων ἡ τελευταία, πραγματευομένη περὶ τῆς σημερινῆς θέσεως καὶ κτιστάσεως τῆς ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, ἔμπανίσα ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον, μάλιστα σήμερον, ὅτε τοσοῦτος καὶ παρ' ἡμῶν γίνεται λόγος περὶ τῶν ἐνωτικῶν μεταξὺ τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῆς ἀγγλικανικῆς προσπαθειῶν. Εἰς ὅσον ἰδιαίτερον ἐπίκαιρον νὰ γνωσθῆ καὶ παρ' ἡμῶν πῶς αὐτοὶ οἱ ἀγγλικανοὶ προσβλέπουσι πρὸς τὴν ἰδίαν αὐτῶν Ἐκκλησίαν.

Ἡ περὶ τῆς ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας τῶν νεωτέρων χρόνων ἀντίληψις—εἶπεν ὁ Dr Gavis—ἐμπανίσει σημαντικὰς δυσκολίας. Ἡ φύσις καὶ τὸ πνεῦμα αὐτῆς· εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀκατανόητα διὰ τοὺς ἐτεροδόξους. Ὑπὸ τοῦ ἡερωτικοῦ προτεσταντισμοῦ ἐκλαμβάνεται ἢ ὡς εἰς ἰσώματος προτεσταντικὸς τύπος, ἢ ὡς ἀμφιβλόσ τις ἐν μέρει καθολικισμός. Οἱ δὲ ρωμαιοκαθολικοὶ, παρὰ τὴν σημαντικὴν συμπάθειαν καὶ κατάληψιν τοῦ ἀγγλικανισμοῦ ἐν τοῖς ἀντιστήμοις κύκλοις, χαρακτηρίζουσιν αὐτὸν καὶ καταδικάζουσιν ὡς αἰρετικὸν καὶ σχισματικόν. Ὑπὸ ἄλλων δὲ δυτικῶν ἐκλαμβάνεται ἐνίοτε ὡς πολιτικὸς ἀναχρονισμός, ὡς ὀργανισμὸς μᾶλλον ἐπολιτιστικὸς ἢ ἑθνησκευτικὸς, ἢ ὡς σῶμα ἐν τῷ ὀποίῳ εὖρον ἔσφραξιν μέσος τις νησιωτικὸς χριστιανισμός. Ἀφοῦ δὲ ὁ ἀγορητὴς ἔδωκε μίαν εἰκόνα τῆς σημερινῆς κατανομῆς τοῦ ἀγγλικανισμοῦ ἀνά τὸν κόσμον, εἶπεν ὅτι, ἐπειδὴ ὁ ὀρθόδοξος θὰ ἤθελε βεβίαιως νὰ μορφώσῃ μίαν ἰσοάν περὶ τῆς ἐσωτερικῆς ζωῆς τοῦ τοιοῦτου ἀγγλικανισμοῦ, ἔκρινε σκόπιμον νὰ διαγράψῃ τὴν ἱστορικὴν ἀρχὴν καὶ τὴν σημερινὴν θέσιν τῶν τριῶν κυριωτέρων κλάδων τοῦ ἀγγλικανισμοῦ, τονίζων ἅμα τὴν ἐνότητα αὐτοῦ ἐν τῷ εἶδει αὐτοῦ σώματι. Τοῦ τρεῖς τούτους κλάδους αποτελοῦσι, κατὰ τὸν Gavis, τὸ μὲν εἰς προτεσταντίζοντες, τὸ δὲ εἰς κατὰ τὰ κύρια σημεῖα προσκλίνοντες πρὸς τὰς ἐπιστημονικὰς ἀντιλήψεις τοῦ ἀνεπτυγμένου κόσμου, καὶ οἱ ἀπὸ ἐπό-

λων ἡμῶν ἀνθρώπων κεραιντες ἑαυτοῦ πάσης φιλανθρωπίας καὶ ἐπιτεροισθῶμεν τὴν ὑπερ τῶν ὁμοίων καὶ τοῦ κοινωνικοῦ ἀγαθοῦ ἀδιαλόγησιν. Μία τοιαύτη αὐτοσυγκρότησις διὰ μᾶς φέρη ἐγγύτερον πρὸς τὸν Χριστὸν καὶ ὡς ἄτομα, καὶ ὡς κοινωνίαν καὶ ὡς κατάστασιν, ἢ πρὸς τὸν Σωτῆρα ἡμῶν δὲ ἐγγύτης διὰ ἱκανώσῃ ἡμᾶς νὰ ἴδωμεν τὰς δοκιμασίας μεταβιλλομένας εἰς εὐλογίας καθ' ὅσον τῶν ὁσταντικὸς τοῦ Κυρίου πόνος ἀπέβη διὰ τὴν ἀνθρωπότητα πηγὴ σωτηρίου χαρῆς.

ψως ἐκκλησιαστικῆς συμπαιθῶς ἔχοντες πρὸς πολλὰ ἰδιόζοντα τῆ ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας. Ὁ συνδυασμὸς τῶν τριῶν τούτων κατευθύνσεων εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν Ἐκκλησίαν, τὴν ἀγγλικανικὴν, περιεῖναι, εἶπεν, εἰς ἀμνηστὴν τὸν ὀρθόδοξον, καίτοι, ἐξ ἄλλου, πᾶς ἀγγλικανὸς κληρικὸς ποιεῖται δημοσίᾳ ὁμολογίαν τῆς πίστεως τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὰ ἐν τῆς συμβόλοις καὶ τῷ Βιβλίῳ Προσευχῶν δευτελευόμενα. Κατὰ τὸν Dr Gavis, τὰ 39 Ἄρθρα ἐπ' αὐδὲν λόγῳ δέον νὰ θεωρῶνται περὶ ἔχοντα τὴν ὁμολογίαν τῆς πίστεως τῆς ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας. Ταῦτα ἐλαχίστην, ἢ καὶ αὐθεντικὴν ἐπαρροὴν ἔχουν ἐπὶ τῆς ζωῆς, τῆς διδασκαλίας ἢ τῆς διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐν σχέσει πρὸς τὰς ἐν τῇ ἀγγλικανικῇ Ἐκκλησίᾳ κατευθύνσεις ἢ σχολὰς ὁ ὀμιλητὴς ἐθεώρησε ἐπιναγκαστὰ νὰ ἐξάσῃ τὴν σπουδαιότητα τῶν ἐξῆς δύο σημείων :

α) Ἐν τῇ ἱερωσίᾳ τῆς ἀδικαιρέτου Ἐκκλησίας, ἦτοι τῆς τῶν ἐπὶ αἰκοῦμ. συνόδων, ἴσχυον δύο ἀρχαί : ἡ τῆς αὐθεντίας καὶ ἡ τῆς ἐλευθερίας. Ἡ ἀπικάλυψις καὶ ὁμοίαν εἰς ἐκ τῆς δεδομένου δὲν ἐσχεδιάσθη οὐδὲ ἐπαινοῦθη ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, πρὸς ἱκανοποίησιν τῶν ἐπίσεων τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος. Ὁ Θεὸς ἔδωκεν, ὁ ἀνθρώπος ἔλαβεν. Ἀπὸ ἐπόψεως, ὅμως μεθόλου ἢ Ἀποκάλυψις εἶνε ἐν τῇ πραγματικότητι μᾶλλον τρόπος βαθμιαίας προσαρμογῆς, a process, παρὰ πᾶσι. Ὁ Θεὸς προσρμᾶζει τὸ περιεχόμενον τῆς Ἀποκαλύψεως πρὸς τὸν ἀνθρώπον κατὰ τὸ μέτρον τῆς καταλήψεως αὐτοῦ, ἦτοι ἀελαδῶγος τῆς δεκτικῆς του δυνάμεως. Τούτο ἀποδεικνύεται ὑπὸ τῆς ὅλης ἱστορίας τοῦ Ἰσραηλικοῦ λαοῦ. Ὁπερ σημαίνει ὅτι ὁ Θεὸς λαμβάνει ὑπ' ὄψιν τὴν δεκτικότητα καὶ τὴν κατάστασιν τοῦ ἀνθρώπου : δὲν ἰσοβιάζει καθ' ὑπερβασις τῆς προσληπτικότητος. Τὰ ὄργανα λοιπὸν τῆς Ἀποκαλύψεως δὲν ἐπῆρξαν ἀπλῶς παθητικά. Τὸ ποῖον τῆς Ἀποκαλύψεως μετεδόθη ὑπὸ ἀνθρώπων καὶ δι' ἀνθρώπων ἐλευθέρως ἀναποκρινόμενον πρὸς τὴν θεῖαν βουλήν καὶ ἐκουσίως μετ' αὐτῆς συνεργαζόμενον. Ἄλλαις λέξεσιν, ὁ Θεὸς ἀναγνωρίζει τὴν ἀρχὴν τῆς ἐλευθέρως βουλητικῆς τοῦ ἀνθρώπου. Κατὰ τὴν συνεργασίαν λοιπὸν ταύτην ἀμφοτέρω εἶνε ἰσρά : καὶ ἡ αὐθεντία καὶ ἡ ἐλευθερία.

Αἱ δύο αὐταὶ ἀρχαὶ ἐπιλασὶ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ συνδυάζονται ἐν ἀρμονίᾳ. Ὑπῆρξαν βεβαίως περιστάσεις καθ' ἃς ἠσκήθη ἡ αὐθεντία, ἀλλ' αἱ περιπτώσεις αὗται ἦσαν ἡθικοῦ χαρακτῆρος. Ὅταν ὁ ἁγ. Ἰλάριος τοῦ Poitiers καὶ ὁ ἁγ. Ἀθανάσιος διεμαρτύροντο κατὰ τῆς χρήσεως δυνάμεως εἰς ἑθνησκευτικὰ ζητήματα, ἐξήγγελλον μίαν ζωτικὴν ἀρχὴν. Πάντοτε ἐπρεπε νὰ τηρῆται ἰσορροπία μεταξὺ τῶν δύο τούτων ἀρχῶν, τῆς αὐθεντίας καὶ τῆς ἐλευθερίας. Παρὰ τοῖς Πατράσι τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας οὐδέποτε ἐσημεώθη τι μειωτικὸν τοῦ ἐλευθέρου ἀνθρωπίνου παρᾶγοντος.

Δὲν παρετηρήθη τὸ αὐτὸ καὶ ἐν τῇ λατινικῇ Δύσει. Σὺν τῇ αὐξήσει τῆς παπικῆς ἰδέας, ἥτις ἐφθασεν εἰς τὸ ἀπόγειόν της ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῆς Μεταρρυθμίσεως, ἡ ἀρχὴ τῆς αὐθεντίας ὑπεσκέλισεν ὀλοσχερῶς τὴν τῆς ἐλευθερίας. Μετὰ τοὺς παροξυσμοὺς δὲ τῆς

ἐπαρχίης ἐκείνης ἡ ρωμαϊκὴ Ἐκκλησία, ἀνακουφισθεῖσα ἐκ τῶν ἀμφιταλαντεύσεων καὶ ἀπαλλαγείσα τῶν ἄλλων ἐμποδίων ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς κόλποις τῆς ἀγγλοσαξωνικῶν καὶ τευτονικῶν στοιχείων, ἠδυνήθη ἀπ λύσεως πλέον νὰ ἀναπτύξῃ τὸν εὐρὺν αὐτῆς ὀργανισμόν εἰς αὐταρχικὸν ἐκκλησιαστικὸν κράτος ὡς ἐμφρασίαν καὶ σύμβολον τοῦ ἰδιάζοντος αὐτῇ ἑσωτερικοῦ ἡθους. Ἡ ἀνάπτυξις αὐτῆ ἀπεκρουσταλλώθη τῷ 1870 εἰς τὸ δόγμα τοῦ ἀλαθῆτου τοῦ Πάπα. Ἐξ ἀντιθέτου, αἱ ἀποσχισθεῖσαι ἀπὸ τῆς Ρώμης ὁμάδες τῆς ἡπειρωτικῆς Εὐρώπης, κρῖνουσαι ἐκ τε τῶν θεωρητικῶν καὶ ἐκ τῶν πρακτικῶν ἀποκλεισμάτων τῆς ρωμαϊκῆς αὐθεντίας, ἀπέπτυσαν πάση δυνάμει πᾶσαν ἀρχὴν αὐθεντίας πλὴν τῆς ἐκπορευομένης ἐκ τῆς ὑποκειμενικῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀτόμου. Ὁ ἀγγλικανισμὸς, ὡς φαινόμενον τοῦ δυτικοῦ χριστιανισμοῦ, διέστη πρὸς ἀμφοτέρους τὸν τε καπισμὸν καὶ τὸν προτεσταντισμὸν, ἀποκρούσας πᾶσαν μονομερῆ ἐπικράτησιν τῆς ἐτέρας τῶν ἀρχῶν, ἀναγνώσας ἐν ἑκατέρῃ πολύτιμον ἀξίαν καὶ διδὼν τοὺς κινδύνους τῆς ἀποκλειστικῆς παραδοχῆς μόνης τῆς ἐτέρας. Οὕτως ὁ ἀγγλικανισμὸς διατελεῖ σταθερῶς ἐν καταστάσει ἀστοχοῦς τινος ἰσορροπίας προσαρμόζων πάντοτε ἀμφοτέρας τὰς ἀρχάς, συμβ βάζων αὐτάς καὶ ἀπαρτίζων ἐξ ἀμφοτέρων μίαν καρποφόρον, πειθαρχημένην καὶ ἐλευθέραν σύνθεσιν.

β) Τὸ ἕτερον σημεῖον τὸ ὁποῖον ἀνάπτυξεν ὁ ἀγορητῆς ὡς πρὸς τὴν ἀριωτέραν κατανόησιν τοῦ ἀγγλικανισμοῦ συνίστατο εἰς τὸν ἰδιάζοντα οἰκουμενικὸν χαρακτήρα του. Ἡ Ἀγγλία—εἶπε—ἀποτελεῖ τὴν καρδίαν μᾶς· μεγάλης αὐτοκρατορίας ἢ ἐνός συμβουλίου ἔθνων. Ἐξ ἄλλου—ἐν σχέσει πρὸς τὴν μικροτέραν ἀγγλικ. ἐκκλησίαν τῆς Ἀμερικῆς—ἐν Ἀμερικῇ χριστιανοὶ πάσης ἐθνικότητος καὶ φυλῆς συμβιοῦσιν ἐν ἀμοιβαίᾳ τινὶ φιλίᾳ καὶ ὁμοσίᾳ. Ἀλλ' εἰς τοὺς ἔσωτερικοὺς τούτους λόγους προστίθεται καὶ λόγος ἑσωτερικός, ὅστις προσδίδει εἰς αὐτὸν τὸν χαρακτήρα μικροκόσμου τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ὁ ἀγγλικανισμὸς, δῆλον ὅτι, εἶνε εὐαίσθητος πρὸς πᾶσαν κίνησιν, πρὸς πᾶσας τὰς ἀνάγκας καὶ τὰ προβλήματα ἕνεκα χαρακτηρίζουσι τὰς ὁπουδήποτε ὑφισταμένας χριστιανικᾶς κοινωνίας. Διατελεῖ ἐν γνώσει τῶν δυσχερειῶν, αἵτινες δὲν ἀφορῶσιν εἰς αὐτὴν ἀμέσως. Δὲν ἐνοῶ διὰ τούτου ὅτι πᾶν εἰδικὸν καὶ συγκεκριμένον πρόβλημα συγκινεῖν οἰονδήποτε τιμῆμα τοῦ Χριστιανισμοῦ ἔχει τὸν ἀντίκτυπὸν του ἐν τῷ ἀγγλικανισμῷ, ἀλλ' ὅτι πᾶσα περίπτωσις δυσκολίας ἀντιμετωπίζεται καὶ κατ' ἀρχὴν καὶ ἀπὸ ἐπόψεως πρακτικῆς, ἐν τινὶ δὲ μέτρῳ εὐρίσκει καὶ τὴν λύσιν τῆς, ἐν τινὶ κύκλῳ ἀγγλικανῶν.

Ἀπὸ τῶν ἐπόψεων τούτων ὁ ἀγορητῆς καταντᾷ εἰς τὸ πόρισμα ὅτι οἱ διάφοροι ἐν τῷ ἀγγλικανισμῷ κλάδοι ἢ αἱ μερίδες αὐτοῦ ἀποτελοῦσι δι' αὐτὸν δυνάμιν μᾶλλον ἢ ἀδυναμίαν. «Εὐρον—λέγει—μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν μου κληρικῶν ἐν βραχεῖ χρόνῳ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον καὶ πλήρη ἀντίληψιν περὶ ζητημάτων διαφόρων ὁποῖα μίᾳ ἐκ τελευταίων παπικῶν ἐγκυκλίων, τὸ παγκόσμιον συνέδριον περὶ πίστεως καὶ εὐταξίας, ἢ θεολογία τοῦ Barth, ἢ κίνησις «Ζωὴ καὶ

Δράσις», αἱ χριστιανικαὶ σοσιαλιστικαὶ ζυμώσεις, ἢ λεγομένη formgeschichtliche ἐρμηνευτικὴ σχολὴ τῆς Κ. Διαθήκης, ἢ εἰωνιστικὴ ἐν Ἑλλάδι κίνησις(;) ἢ κατάστασις καὶ τὰ προβλήματα τῆς ἐν Παρισίοις ρωσικῆς ὀρθόδοξου Ἀκαδημίας—πάντα ταῦτα ἀσέβως πρὸς ζητήματα δασυτερικώτερα καὶ οἰκειότερα, ὁποῖα τὰ τοῦ ἰδίου οἴκου. Οὕτω ὁ ἀγγλικανισμὸς εἶνε ἀναπεπταμένος εἰς εὐρύτερον δρίζοντα, ἔχει ἀντίληψιν πλατυτέραν ἢ ὁ λατινικὸς καθολικισμὸς καὶ ὁ ἡπειρωτικὸς προτεσταντισμὸς.

«Ἐὰν εἶνε ἀληθές, ἐξηκολούθησεν, ὅτι ἡ ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία εἶνε ὁ μικρόκοσμος τοῦ Χριστιανισμοῦ (τοῦτο τοῦλάχιστον εἶναι ἀληθές ὡς πρὸς τὸν δυτικὸν Χριστιανισμόν· ὁ ὀρθόδοξος ἀνατολικὸς καὶ ὁ τῶν δισταμένων ἐκκλησιῶν τῆς Ἀνατολῆς εὐρίσκονται ἐντὸς τοῦ ὀπτικοῦ πεδίου τινῶν ἐξ ἡμῶν), ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει μᾶς ἐπιβρῦνει εἰδικὸν καθήκον: δὲν δυνάμεθα νὰ θεωρῶμεν τὴν παρούσαν κατάστασιν τοῦ διεσπασμένου Χριστιανισμοῦ ὡς πραγματοποιοῦσιν τῆς περὶ τῆς ἀνθρωπότητος βουλῆς τοῦ Κυρίου. Διὰ τοῦτον τὸν λόγον ἡ ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία ἐστρεψεν εἰδικῶς τὴν προσοχὴν τῆς πρὸς τὸ πρόβλημα τῆς ἐνώσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ... Σήμερον ἡ ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία διανύει περ' ὁδὸν πολλῶν μεταβολῶν εἰς τὰ ἡθῆ τῆς. Τὸ ζωικὸν ἐνδιαφέρον διὰ τὸ ἔργον τῶν χριστιανικῶν ἰεραποστολῶν ἀριθμεῖ ἡλικίαν μόλις ἐνὸς αἰῶνος. Σήμερον οἱ ἀνὰ τὸν κόσμον μὴ χριστιανικοὶ λαοὶ ἀποκελοῦσιν ὑπόθεσιν παντὸς κληρικοῦ. Ἐν τῇ συνελούσει τοῦ Λάμπενθ—καθαρῶς συμβουλευτικῷ σώματος τῶν ἐπισκόπων τῆς ἀγγλικ. Ἐκκλησίας συνερχομένου ἀνὰ δεκαετίαν—αὐτῆ ἔχει ἐν ἀντιπροσωπικὸν ὄργανον τοῦ ὅλου ἐπισκοπικοῦ αὐτῆς σώματος, καίτοι τοῦτο δὲν ἔχει νομοθετικὴν ἐξουσίαν. Ἰσως ἡ τελευταία αὐτῆς ἐκθεσις ὡς ἀριστα πληροφοροεῖ περὶ τῶν ζητημάτων ἅπανα ἐπισπᾶνται τὸ ἐνδιαφέρον τῆς καὶ περὶ τοῦ βάθους τῆς προσοχῆς τὴν ὅποιαν στρέφει πρὸς τὰ παγκόσμια προβλήματα, οἷα τὰ κοινωνικὰ, τὰ οἰκονομικὰ, τὰ ἠθικὰ, ὡς καὶ τὰ θεολογικὰ, τὰ ἐκκλησιαστικὰ καὶ τὰ θρησκευτικὰ. Ἡ ἐκθεσις αὐτῆ ἀποτελεῖ ἐν τολμηρὸν μνημεῖον, τὸ ὁποῖον διὰ τινὰ σημεῖα του προεκάλεισσε πολλὰς συζητήσεις. Ὡς ὅλον ὅμως ἀποδεικνύει τὸ σύνολον τῶν διαφερόντων καὶ τῶν προβλημάτων, τῶν δυσκολιῶν καὶ τῶν ἀμφιβολιῶν, τῶν γεγονότων καὶ τῶν προσδοκιῶν ἀποτελεῖ ὀρίζοντα πολὺ εὐρύτερον ἢ τὸ πεδῖον τῶν ζητημάτων ἅπανα ἀφορῶσιν εἰς μόνον τὰ τοῦ οἴκου τῆς ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας».

Η ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΙΕΡΑΡΧΙΑ

Εἰς τὸν ἐρωτήσαντα πόσοι εἶναι αἱ ἐν τῷ Ἑλληνικῇ κράτει μονίμως ἐγκατεστημένοι Ἀρχιερεῖς ἐν ἐνεργείᾳ καὶ σχολάζοντες, πληροφοροῦμεν τὰ ἑξῆς: Ἐν τῇ παλαιᾷ Ἑλλάδι εἶναι μίᾳ Ἀρχιεπισκοπῇ, ἢ τῶν Ἀθηνῶν, ἢς ὁ Ἀρχιεπίσκοπος εἶναι καὶ ὁ Πρῶτος, εἰσι δὲ καὶ 32 Μητροπόλεις. Ἐν τῇ νέᾳ Ἑλλάδι εἰσὶν 43 Μητροπόλεις, ἐξ ὧν δύο χηρεύουσιν, αἱ Πρεβέζης καὶ Καστορίας. Ὑπάρχει καὶ ἡ Μητρόπολις Κρήτης, ἣτις ἔχει ἕνα

ΔΙΑ ΤΟΝ ΙΕΡΟΝ ΑΜΒΩΝΑ

12.

Ἡ θρησκευτικὴ πεῖρα.

(Α'. Κ. ρ. Νηστειῶν—20 Μαρτίου.)

«Ἐκ Ναζαρέτ δύναται τι ἀγαθόν εἶναι;

—Ἔρχου καὶ ἴδε» (Ἰω. α'. 41)

Λίαν ἐπίκαιρος ἡ ἀνάγνωσις τῆς εὐαγγελικῆς διηγήσεως τῆς πρώτης κλήσεως τῶν πρώτων μαθητῶν τοῦ Κυρίου (Ἰω. α' 41—52) σήμερον, ὅτε ἡ Ἐκκλησία πεινηροῦται τὸν θρόνον τῆς γνῆς τῆς ἐναντίου τοῦ πνεύματος τῆς νοσηρχίας διότι ἡ γνῆς ἐπετεύχθη κυρίως διὰ τῆς προσηλώσεως τῆς Ἐκκλησίας εἰς ὅ,τι ἡ πεῖρα τὴν εἶχε διδάξει ὅτι εἶναι τὸ μόνον ἀληθές. Λίαν ἐπίκαιρον δὲ εἶναι ἡ ἀναμνησθῶμεν τοῦ μικροῦ ἐκείνου διαλόγου τοῦ Φιλίππου καὶ τοῦ Ναθαναὴλ διὰ τὰ ἴδωμεν τὴν ὄψιν, ἣν διὰ τὴν πίστιν ἔχει ἡ θρησκευτικὴ πεῖρα, ἥτις ἀποῦσα μὲν ἀρίνει τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸ σκότος τῆς ἀπιστίας ἢ τῆς δεισηδαιμονίας καὶ εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ σκεπτικισμοῦ, παροῦσα ὁμως δημιουργεῖ τοὺς ὄντως πιστούς, τοὺς μάρτυρας καὶ τοὺς ὁμολογητὰς τῆς ἀληθείας.

Α'.—«Ἐκ Ναζαρέτ δύναται τι ἀγαθόν εἶναι;» Δὲν εἶναι μόνον τοῦ Ναθαναὴλ ἡ ἐρώτησις, ἀλλὰ καὶ ὄλων ἐκείνων, παλαιότερων καὶ νεωτέρων, ὅσοι ἠκούσαν τὸ πρῶτον περὶ τοῦ Χριστοῦ χωρὶς ἡ ἀποβάλλωσι τὴν ἐμπυτοσύνην τῶν εἰς τὰς ἰδίας γνώμας. Τὴν αὐτὴν ἀπορίαν μετὰ τινος σαρκασμοῦ, καὶ σήμερον ἀκούμεν τῆδε κάκειος διατυπωμένην. Ἄλλοτε ἐκφράζει τὴν ἀμφιβολίαν ἐκείνων

Μητροπολίτην ἐδρεύοντα ἐν Ἡρακλεῖω καὶ ἐπτὰ Ἐπισκοπὰς ἐξ ὧν δύο χηρῶσιν, αἱ Ἱερᾶς καὶ Σιτειᾶς καὶ Λάμπης καὶ Σρακίων. Ἦτοι ὑπάρχουσιν ἐν ἐνεργείᾳ εἰς ὄλον τὸ κράτος 84 Ἀρχιεπισκοπαί, Μητροπόλεις καὶ Ἐπισκοπαί, τέσσαρες δ' ἐκ τούτων εἰσὶν κεναί.

Πλὴν τούτω, εἰσὶ καὶ οἱ σχολάζοντες Μητροπολίται καὶ τιτουλάριοι Ἐπίσκοποι οἱ ἐξῆς.

Ἐν Ἀθήναις: Ὁ ἀποκρισιάρχης τοῦ Οἴκου. Πατριαρχείου Μητροπολίτης: Τραπεζοῦντος Χρύσανθος, καὶ οἱ Μητροπολίται πρῶην Πρεβέτης: Ἰωακείμ, πρῶην Σουζουπλέως; Κωνσταντῖνος, πρῶην Θεσσαλιώτιδος Ἐθνομίτης, πρῶην Καλαβρύτων Τιμόθεος.

Ὁμοίως, οἱ τιτουλάριοι Μητροπολίται: Ἡρακλείας Φιλάρετος, Βζύης Χριστοφόρος, Τυρολόης Χρυσόστομος.

Ὁμοίως οἱ τιτουλάριοι Ἐπίσκοποι: Ἀριστείας Ἱερόθεος, Ἀμφιπόλεως Κωνσταστῖνος, Πατάρων Μελέτιος, Σιδκαστῖας Γερδόσιος.

Καὶ ἐν Ἄγιῳ Ὅρει ὁ τιτουλάριος Ἐπίσκοπος Μελιτουπόλεως Ἱερόθεος.

Ἦτοι εἰσὶν ἐν ζωῇ 93 Ἀρχιερεῖς; διαμείνοντες διαρκῶς ἐν τῇ Ἑλληνικῇ κρᾷτι, καὶ 4 θέσεις κεναί, (πρβλ. καὶ Ἐκκλ. Ἡμερολόγιον Ἐμ. Φαρλένα 1932 Ἀθήναι).

† Θ. κ. Φ. Ι.

οἵτινες τὰ χεῖλη μόλις ἐγγίσαντες εἰς τὸ ποτήριον τὸ περιέχον τὰ νάματα τῆς ἐπιστήμης, ἐνόμισαν ὅτι εἶδον τὴν ὄλην ἀλήθειαν. Ἄλλοτε δὲν εἶναι εἰ μὴ ἀληθῆς προεκτελήψως ἀτοκῦμα, διότι ἔλαυν' ἀκούσασσι περὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ οἱ ἄθροιστοι κακῶς εἰσηγήσει τὸν ἐχόντιον συμφέρον νὰ διαστρέψωσι τὴν ἀλήθειαν. Ἄλλοτε πάλιν ἀρτίζεται εἰς τραγικὴν παρεξήγησιν, εἰς τὴν ὁποίαν πολὺ συχνὰ υποβάλλεται ὁ Χριστός. Καὶ ἄλλοτε—ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἴσως—εἶναι ἀπλὴ ἀπόφραξις ζητοῦσα τὰ καλῆρη μίαν ἄβυσσον ψυχικὴν, φοβομένην νὰ ἐλεγχθῆ ὑπὸ τοῦ φωτός τῆς ἀληθείας. Δὲν προκύπτει τὸ ἀγχοληθῶμεν μὲ τὸς εἰς μέρους περιπτώσεις; γενοῦς ἀτυμπελοῦσιν εἶναι ὅτι ὁ Χριστός εἶναι «σημιτῶν ἀντιλεγόμενον κείμενον εἰς πτώσιν καὶ ἀάστασιν πολλῶν» καὶ ὅτι ἐν Αὐτῷ ἀποκαλύπτονται «πολλῶν καρδιῶν μολογισμοί». Ὅπως εἰσῆξις εἶναι γεγονός ὅτι ὁ ἐπιθυμῶν νὰ γνωρίσῃ τὸν Χριστὸν θεωρητικῶς ποσ, χωρὶς νὰ θέλῃ νὰ λάβῃ πείραν τῆς σωτηρίας, ἦν ὅπως ἐπαγγέλλεται, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τὸν γνωρίσῃ πραγματικῶς. Ἀσχολῶς τις ἀπολογητὴς εἶλε τὸ θαυμαστόν ἐκεῖνο «τοῖς τὰ φαῦλα πράσσουσι Θεὸς οὐκ ἐμφανίζεται» καὶ ἡ ῥῆσις αὕτη ἐπαληθεύεται καθημερινῶς μὲ ὄλους ἐκείνους, ὅσοι θέλουν νὰ γνωρίσουν τὴν θεῖαν ἀλήθειαν, χωρὶς ἡ ἀπαρηγοῦν τὸν ἄνθρωπον τῆς ἀμαρτίας.

Ἡ θεωρητικὴ γνωριμία τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὅταν δὲν παρακολουθῆται ὑπὸ τῆς πρακτικῆς ἀποκτήσεως τῆς χριστιανικῆς πείρας, εἶναι ἡ αἰτία τῶν μεγαλειτέρων παρεξήγήσεων, αἵτινες ἐγεννήθησαν καὶ γεννῶνται ἀκόμη καθ' ἑκάστην εἰς βάρος τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας. Διότι ὁ Χριστιανισμὸς ποῖν ἡ γίγνη ξηρὸ κοσμοθεωρία εἶναι πρὸ παντός ζῶ ἡ, δὲν εἶναι δυνατόν δὲ νὰ ἐξηγηθῆ εἰ μὴ μόνον ἐν συνειρημῶ πρὸς τὴν ζωὴν τῶν ὁπαδῶν τῶν, ἡ ὁποῖα καὶ ἀποτελεῖ τὴν μεγαλειτέραν ἀπόδειξιν τῆς θείας του προελεύσεως.

Β'.—«Ἔρχου καὶ ἴδε». Εἶναι ἡ ἀπάντησις τοῦ ἀληθινοῦ πιστοῦ, τοῦ ζῶντος τὸν Χριστὸν καὶ ἔχοντος πεποῖθησιν εἰς τὴν δραστικότητα τῆς προσωπικῆς Του γνωριμίας. Εἶναι τὸ σοβαρότερον ἐπιχείρημα, τὸ ὁποῖον ἀντιτάσσει ἡ ζωσα πίστις ἐναντίον τῆς ξηρᾶς νοσηρχίας. Ἀλλὰ αὕτη ἡ προσωπικὴ γνωριμία πρὸς τὸν Χριστόν, ὅσον καὶ ἂν φαίνεται ὅτι εἶναι πολὺ ἀπλὴ εἰς τὴν ἐπίτευξίν τῆς εἶναι ἐν τούτοις πολὺ δύσκολος δι' ὄλους ὅσοι ἐξακολουθοῦν νὰ ἔχουν δεσμούς πρὸς τὸν «κόσμον» τῆς ἀμαρτίας. Δὲν εἶναι ἡ γνωριμία τοῦ Χριστοῦ ἐξ ἐκείνων τῶν πράξεων, εἰς τὰς ὁποίας καὶ ἄκων ἀκόμη δύναται ὁ ἄνθρωπος νὰ ὑποβληθῆ, καὶ διὸ τούτω τὸ «ὅστις θέλει εἶναι ἡ πρότερον φράσις, τὴν ὁποῖαν ὁ Χριστός ἀπευθύνει, ὅταν καλῆ πλησίον Του. Τὴν θέλησιν δὲ ζητεῖ πρὸ παντός παρὰ παντός ἀνθρώπου διὰ τὰ τῷ ὁδῶσιν τὴν πείραν τῆς γνωριμίας Του ὁ Χριστός; καὶ νὰ τὸν θεραπεύσῃ τὸ «θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι;» ἀπευθύνεται πρὸς ἕκαστον ἔχοντα ἀνάγκην ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τοῦ κακοῦ τῆς ἀμαρτίας.

Καὶ ὅταν ἐκδηλωθῆ ἡ θέλησις αὕτη! Ὡ! τότε «τὰ ἀδύνατα παρὰ ἀνθρώποις» γίνονται «δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ» ὁ παρᾶλυτος συσφίγγεται, καὶ ὁ τυφλὸς

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Πῶς θέλει ἡ κοινωνία τὴν νεολαίαν.

Μεξάγεται συντηρήσις μεταξὺ πάντων τῶν ἰατρῶν τοῦ κόσμου γὰρ συμβάλλουν εἰς τὴν ἐπόθεσιν τοῦ Ἀφοπλισμοῦ διὰ τῆς παριατρικῆς δηλώσεως ὅτι ἐν περιπτώσει κηρύξεως πολέμου οὐδεὶς ἰατρός θὰ εὐρεθῆ γὰρ προσφέρῃ οὐδὲ εἰς τὸ τυχὸν ἐμπόλεμον ἔθνος του τὴν ἰατρικὴν του βοήθειαν εἰς τραυ-

ἀναβλέπει, καὶ ὁ λεπρὸς καθαρίζεται, καὶ τὸ πνεῦμα τῆς ἁμαρτίας τρέμον ὑποχωρεῖ, καὶ ὁ νεκρὸς ἀνίσταται εἰς τὴν φωνὴν τοῦ Κυρίου. Καὶ ὁ ἄνθρωπος ὁ λαβὼν πείραν τῆς θεραπείας του, ὁ ἔχων ἤδη εὐρεῖ «τὴν ζωὴν» καὶ «τὸ φῶς», οὐδεμίαν πλέον προσοχὴν δίδει εἰς τοῦ ἁμαρτωλοῦ κόσμον τὰς ἀντιρροήσεις· «ἐγὼ ἐν οἶδα—φωνάζει—ὅτι τυφλὸς ὢν ἄρτι βλέπω» (Ἰω. θ'. 25) καὶ πρὸς πάντα ἀνιλέγοντα εἶναι ἔτοιμος γὰρ εἶπη «ἔρχου καὶ ἴδε».

Δὲν ἐξηγεῖται ἄλλως ἢ μεταβολὴ τῶν Ἀποστόλων, ἢ γενναιότης τῶν μαρτύρων, ἢ αὐταπάρνησις τῶν ἀσκητῶν, ἢ ἀκατανόητος διὰ τὸν κόσμον δικαιοσύνη τῶν ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Δὲν εἶναι δυνατὸν ἄλλως γὰρ ἐξηγηθῆ ἢ νίκη τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐναντίον τῆς εἰδωλολατρίας, ἢ νίκη τῆς Ὁρθοδοξίας ἐναντίον τῶν αἰρέσεων, ὁ θρίαμβος τῆς Ἐκκλησίας, ἀναδυομένης ἐκ τῆς λίμνης τοῦ αἵματος τοῦ μαρτυρίου. Ἡ ἀτομικὴ πείρα τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας ἔπειθεν ὅτι δὲν ἔπρεπεν οὐδ' ἐνώπιον τοῦ θανάτου ν' ἀπαρνηθῶσιν Ἐκεῖνον, εἰς ὃν ὄφειλον τὴν ἄρρητον εὐτυχίαν της. Ἐκαστος πιστὸς εἶχεν ἴδει τὸν Χριστόν, εἶχε συνομιλήσει μετ' αὐτοῦ, τὸν εἶχε ψηλαφήσει, τρόπον τινά, εἶχεν αἰσθανθῆ τὴν γλυκύτητα τοῦ βλέμματός Του, τὴν θερμότητα τῶν λόγων Του, καὶ δὲν ἦτο εὐκόλον γὰρ Τον ἀπαρνηθῆ (Πραξ. δ' 20, Α'. Ἰω. α'. 1, Λουκ. κδ'. 32). Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐξηγεῖται καὶ ἡ ὑπαρξὶς πιστῶν ἐν τῷ μέσῳ τῶν πειρασμῶν καὶ τῶν σκανδάλων τοῦ αἰῶνός μας. Εἶναι δὲ τοῦτο ἀλήθεια, ἢν δὲν δύναται γὰρ γνωρίζῃ ὁ μὴ λαβὼν πείραν αὐτῆς. Δι' ὅλους τοὺς ζῶντας μακρὰν τῆς ἀληθείας ταύτης ἢ γλώσσα τῶν πιστῶν εἶναι ξένη καὶ ἀκατάληπτος, «σκάνδαλον» εἶναι καὶ «μωρία» δι' αὐτοὺς τὸ κήρυγμα τοῦ Σταυροῦ (Α'. Κορ. α'. 18, 23—24) καὶ «γλεύκους μεμεστῶμενοι» νομίζονται οἱ ὁμιλοῦντες τὴν γλῶσσαν τοῦ Χριστοῦ (Πραξ. β'. 13).

Ἐάν, λοιπόν, αἰσθανόμεθα δυσπιστίαν τινὰ πρὸς τὸν Χριστόν, ψυχρότητα πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, χαλάρωσιν τῶν θρησκευτικῶν μας δεσμῶν, τοῦτο σημαίνει ὅτι δὲν ἔχομεν ἀποκτήσει ἀκόμη ἰδικὴν μας θρησκευτικὴν πείραν. Ἐάν ἔχομεν ἰδικὴν μας πείραν καὶ ἐξακολουθοῦμεν καλλιεργοῦντες αὐτὴν διὰ τῆς συνεχοῦς πρὸς τὸν Χριστόν ἐπαφῆς, δὲν θὰ δειλιάσωμεν πρὸ οὐδενός. Ἡ ζωὴ μας θὰ εἶναι ἢ ἀσφαλεστέρα μαρτυρία περὶ τοῦ χριστιανικοῦ θαύματος καὶ ἢ πρόσκλησις εἰς τὴν πείραν τοῦ θαύματος τούτου θὰ εἶναι ἢ ἀπάντησις πρὸς πάντα, ἅστις θὰ διατυπώσῃ ἀμφιβολίαν τινὰ περὶ αὐτοῦ.

E. Γ. Μ.

ματίας πολέμου. Εἰς τὴν κατὰ τοῦ πολέμου ἀντίδρασιν ταύτην προστίθεται ἡ συμβολὴ τῶν ἀπανταχοῦ τοῦ κόσμου οργανώσεων τῆς νεολαίας διὰ τῆς ἀξιώσεως ὅπως καταβληθῆ ἔπὸ τῶν ἰσομοδίων πᾶσα προσπάθεια γὰρ ἐπιτύχη ἢ λύσκεισις τοῦ Ἀφοπλισμοῦ πρὸς παρῶσιν τῆς παγκοσμίου εἰρήνης. Τῆς ζωήσεως ταύτης μετέσχε καὶ ἡ ἑλληνικὴ πατριωτικὴ νεολαία, διὰ πάντων τῶν σωματειακῶν της οργανώσεων, εἰς τὰς ὁποίας προσετέθησαν καὶ οἱ σπουδασταὶ τῶν λοιπῶν παρ' ἡμῶν ἀγοιῶν σχολῶν. Ἡ κοινότης θὰ ἤθελε γὰρ βλέπει τὴν πνευματικὴν ἡγέτιδα τάξιν τῆς αἵριον δεικνύουσαν ἐνδιαφέρον διὰ τοιαῦτα βηγὰ ζήτηματα καὶ διὰ τῶν τοιοῦτων ὁραίων ἐκδηλώσεων τοῦ ἔρωτος αὐτῆς πρὸς τοιαῦτα ἐργετῆ ἰδανικὰ συντελοῦσαν ἀπὸ τοῦδε εἰς τὴν ἀνύψωσιν τῆς κοινωτικῆς στάθμης. Αἱ τοιαῦται τῆς νεολαίας ροπαὶ ἀποτελοῦσι καὶ σπουδαίαν τόνωσιν τῆς ἐλπίδος ἐπὶ αἰσιώτερον μέλλον τοῦ ἔθνους.

Ἠθικὸς ἀφοπλισμός.

Κατὰ τὴν συγκέντρωσιν ταύτην τῆς νεολαίας ὁρθῶς ἐτορίσθη ὅτι προϋπόθεσιν ἀπαραίτητον τοῦ ἑλικοῦ ἀφοπλισμοῦ ἀποτελεῖ ὁ ἠθικὸς ἀφοπλισμός, εἰς τούτον δὲ τὴν πραγματοποιήσιν ἀφορᾷ ἡ κίνησις αὐτῆ τῆς παγκοσμίου νεολαίας. Λύσι, πράγματι, ὡς καὶ ὁ ἔμπορος τῶν ἐξωτερικῶν τῆς Ἑλλάδος ἐπεροῦμιμυσε ἐν τῇ ἀγορεύσει τον ἐνώπιον τῆς συνδιασκέψεως, μόνον ὁ ἠθικὸς ἀφοπλισμός θὰ ἀράγη εἰς τὸ αἶσθημα τῆς ἀσφαλείας ἣτις ἀξιοῦται ὡς βάσις τοῦ ἑλικοῦ ἀφοπλισμοῦ. Τοιαῦτη δὲ θέσις τοῦ ζητήματος φυσικὸν ἦτο γὰρ προσέληθι ἐκ ταύτης τῆς χώρας καὶ ἀπὸ τοῦ ἡμετέρου λαοῦ, ὅστις ἔχει γὰρ παρουσίασιν τὰς παλαιὰς Ἀμφικτιονίας, ἀνεξαρτήτως τῆς ἐν τῇ ἐξωτερικῇ πολιτικῇ τοῦ συγχρόνου κράτους ἐφαρμογῆς τῆς τοιαύτης ἀρχῆς. Μόλις ὡς ἤθελεν ἀρθῆ τὸ πνεῦμα τῆς διχονοίας, τῆς καχυποψίας, τῆς ὑστεροβουλίας, τῆς ἀμοιβαίας δυσπιστίας, ὁ ἀφοπλισμός τὸν ὁποῖον ἢ συνδιάσκεψις ἐπιδιώκει θὰ ἐπακολοθηῖσιν ὡς ἄμεσον καὶ φυσικὸν ἀποτέλεσμα τοῦ ἠθικοῦ ἀφοπλισμοῦ.

*

Ἐν ἄρθρῳ αὐτοῦ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ψηφίσεως τοῦ νέου Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς ἐν Σερβίᾳ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ὁ κ. Μαγιέβσκι παρέχει τὴν ἱστορίαν καὶ τὰς θεμελιωδετέρας αὐτοῦ διατάξεις. Ὁ νέος νόμος περὶ τῆς Ἐκκλησίας εἶχε ψηφισθῆ ἤδη τῷ 1929, δυνάμει δ' αὐτοῦ ἡ Ἐκκλησία Σερβίας ἐλάμβανε τὰ μέσα τῆς συντηρήσεως τῶν πνευματικῶν της ἰδρυμάτων ἐκ τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ κράτους, μόνη διεχειριζέτο τὰ ἐκκλησι. κτήματα καὶ εἰσέπρατεν εἰδικούς φόρους παρὰ τῶν ὀρθοδόξων πολιτῶν, καθωρίσθησαν δὲ καὶ αἱ βάσεις τῶν μεταξὺ τοῦ κράτους

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἱερά Σύνοδος ἔχουσα ὑπ' ὄψιν τοὺς μὴ συμμορφωθέντες εἰσέτι πρὸς τὴν περὶ διορθώσεως τοῦ Ἱουλιανοῦ Ἡμερολογίου ἀποφασίῃ τῆς Ἐκκλησίας, ἀπέλυσε σχετικὴν παλαιετικὴν Ἐγ. ὑκλίου.

— Ἐλδοθέντες εἰς τεύχος ἀπεσταλῆσαν πρὸς τοὺς Σεβασμιωτάτους Ἱεράρχας ὄτε Ὁργανισμὸς καὶ ὁ ἑσωτερικὸς Κανονισμὸς τῶν ἱερῶν Μονῶν.

— Διωρίσθη ὑπὸ τοῦ Σ. Ἐλασσάνου Ἡγούμενος τῆς Ἱ. Μονῆς Ὀλυμπιατικῆς ὁ ἀρχιμ. Θεοφάνης Μπετσιόσιος ὡς σύμβουλος δὲ ὁ ἀρχιμ. Θεοφάνης Παπαδοπούλος καὶ ὁ ἱεροδ. Χρυσόστομος Ἀνταράκης.

— Ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως ἐδημοσιεύθησαν τὰ Διατάγματα περὶ τοῦ προσωπικοῦ τῶν Γραφείων τῶν ἱερῶν Μητροπόλεων καὶ περὶ τῆς διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως τῆς διατηρητέας περιουσίας τῶν ἱερῶν Μονῶν. Ἀμφότερα θὰ δημοσιευθῶσιν ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ».

— Παρὰ τοῦ Ὑπουργείου ἀνεκοιῶθη τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ ὅτι διὰ Διατάγματος διωρίσθη ἐποπτὴς τῆς Ἐκκλησίας Μουσικῆς ἐν τοῖς Ἱεροῖς Ναοῖς τῆς Ἑλλάδος ὁ κ. Φάχος μὲ βαθμὸν καὶ μισθὸν Γραμματέως Α' τάξεως.

— Τὸ Κ. Συμβούλιον Διοικήσεως Ἐκκλησιαστ. περιουσίας ἀπεφάσισε τὰ ἑξῆς: Δαβὸν ὑπ' ὄψιν ὑποβληθείσας ὑποδείξεις τῆς οἰκείας Μονῆς Μικροκάστρου καὶ τοῦ Τοπικοῦ Συμβουλίου Σιγιστῆς πρὸς ἄμεσον

ἐκποίησιν ἀκινήτων ἐγκρίνει τὴν διὰ δημοπρασίας ἐκποίησιν τῶν προτεινομένων πρὸς ἄμεσον ἐκποίησιν εἰκοσι καὶ ἐνὸς ἀκινήτων τῆς ὡς εἴρηται Μονῆς.

— Δαβὸν ὑπ' ὄψιν ὑποβληθείσας ὑποδείξεις τῆς οἰκείας Μονῆς Τατάρας καὶ τοῦ Τοπικοῦ Συμβουλίου Ναυπακτίας πρὸς ἄμεσον ἐκποίησιν ἀκινήτων, ἐγκρίνει τὴν διὰ δημοπρασίας ἐκποίησιν τῶν προτεινομένων πρὸς ἄμεσον ἐκποίησιν πενήτην καὶ ἐνῆκα ἀκινήτων τῆς Μονῆς ταύτης.

— Δαβὸν ὑπ' ὄψιν τὸ διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 22 158 ε. ε. ἐγγράφου τῆς Ἐθνικῆς Τριταξίας διαβιβασθὲν ὑπ' ἀριθ. 60)160 ἐγγράφου τοῦ ἐν Λεβαδείᾳ Ἱπ)ματοῦ αὐτῆς ἀναφέρουσαν ὅτι ἐν τῶν Ἱ. Μονῶν τῆς περιφέρειας τοῦ Τοπικοῦ Συμβουλίου Θερσῶν καὶ Λεβαδείας δὲν ἐγένετο ἡ συμπλήρωσις τῶν σχετικῶν ἐντύπων δελτίων ἀπογραφῆς καὶ ἀποτιμῆσεως παρὰ τῶν ἡγ)λιων τῶν Ἱ. Μονῶν Ὀσίου Δουκᾶ καὶ Δομβροῦ, ἀποφασίζει ὡς κληθῶσιν εἰς ἀπολογία τὰ Ἡγ)λια ταῦτα διὰ τὴν μὴ διεπέργειαν παρ' αὐτῶν μέχρι τοῦδε τῆς ἀπογραφῆς καὶ ἀποτιμῆσεως τῆς ἀκινήτου περιουσίας τῶν ὧν προδεδασται Ἱ. Μονῶν, ὑποβαλῶσι δὲ ταῦτην διὰ τοῦ οἰκείου Τοπικοῦ Συμβουλίου ἐν τῷ δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ὡς εἴρηται ἀποφάσεως.

— Ἐξ ἀφορμῆς ἐγγράφου ἐνὸς τῶν Σ. Μητροπολιτῶν περιγραφοντοῦ τὴν κατέστασιν τοῦ ποιμνίου αὐτοῦ ἀπὸ θρησκευτικῆς ἀποψέως ὡς καὶ τοῦ ἐκεῖ λειτουργοῦντος Γυμνασίου ἀπὸ ἀπόψεως προσωπικοῦ, καὶ σημειοῦντος ὅτι, ἐκτὸς τῆς ἀνήξεως τῶν Καθηγητῶν νὰ ἐπιχρῦσων αὐτὸν εἰς τὴν διὰ διαλέξεων διαπαιδαγωγίαν τοῦ λαοῦ, εἰ οἱ ἀδιαφοροῦσι τελείως καὶ διὰ τὸν ἐκκλησιασμὸν τῆς μεθ'ημετέρας γενεῆς, ἡ Ἱερά Σύνοδος ἀπέστειλεν ἐγγράφον τῷ Ὑπουργεῖῳ τῆς Παιδείας καὶ παρακαλεῖ ὅπως συστήσῃ τῷ Ἐπιθεωρητῇ τῆς περιφέρειας, ἵνα ἐνεργήσῃ δευτέρως παρὰ τοῖς καθηγηταῖς τοῦ Γυμνασίου ὅπως ἐπιχρῦσῶσι τῇ Ἐκκλησίᾳ εἰς τὰς προσπάθειαι αὐτῆς πρὸς διδασκαλίαν καὶ διαπαιδαγωγίαν τῆς κοινότητος.

— Ἐπὶ ἐρωτήσεως, ἀν ἀπέφυγον τῶν Προπαρασκευαστικῶν Ἐκκλησιαστικῶν Σχολῶν, τῶν κατὰ τὰ ἔτη 1921 -- 1923 λειτουργησάντων, δύνανται ἐκλεγόμενοι νομίμως νὰ χειροτονηθῶσιν ἱερεῖς ἂνε φοιτήσεως εἰς Ἱερατικὸν Φροντιστήριον, ὁ Νομικὸς Σύμβουλος παρὰ τῷ Ὑπουργεῖῳ τῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων ἀπήντησε καταφατικῶς.

— Ἐχορηγήθη τῷ Σ. Θέρης δεκαπενθήμερος ἀδεια ἀπουσίας ἐν Ἀθήραις, διὰ λόγους οἰογενεσικῶν ὑποθέσεων.

— Ἐχορηγήθη τῷ Σ. Δραμαῖς εικοσαήμερος ἀδεια ἀπουσίας ἐκ τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ διὰ Κω)πύην διὰ λόγους ἀτομικῶν ὑποθέσεων.

— Ἐχορηγήθη τῷ Σ. Καλαβρύτων καὶ Αἰμαλείας δεκαήμερος ἀδεια ἀπουσίας ἐκ τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ δι' Ἀθήρας διὰ λόγους ἀτομικῶν του ὑποθέσεων.

— Κατόπιν συνεννόησεως μεταξὺ Ὑπουργείου Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων καὶ Ἱερᾶς Συνόδου ἀπεφασίσθη ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου ὅπως διορισθῇ καθηγητῆς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Μουσικῆς ἐν τῷ Μαρασιεῶ ὁ κ. Κ. Παπαδημητρίου, ὅστις διδάσκει καὶ ἐν τῇ Ριζα-

καὶ τῆς Ἐκκλησίας σχέσεων. Ἐπειδὴ ὁμοῦ ἀνητήθη διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἐιδικῶν Καταστατικῶν διαγράφων τὰ δικαιώματα καὶ τὸ καθήκονα πάντων τῶν αὐτονόμων ἐκκλησιαστικῶν σωματίων καὶ ὀργανῶν τῆς ἐκκλησ. διοικήσεως, τῇ ἀόκνῳ προσπαθείᾳ τοῦ νέου Πατριάρχου Βαρνάβα εἰδικῇ ἐπιτροπῇ συντόμως ἐργασθεῖσα ἐξεῖνεν τὸ σχέδιον αὐτῶν, μετὰ μελέτην δ' αὐτῶν ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῆς κυβερνήσεως συνετάχθη καὶ ἐνεκρίθη ἀμοιότροπον τὸ ὁριστικὸν κείμενον, ὁπερ καὶ ἐψηφίσθη. Ἡ Ἐκκλησία εἶνε ἐξαιρετικῶς εὐχριστομένη, διότι ὁ Καταστατικὸς Χάρτης συνετάχθη ἐπὶ κανονικῆ βίβσεως ὡς οὐδεὶς Καταστατικὸς Χάρτης, οὐδ' ἑμῶς ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ». Ἄξια ἰδίως προσοχῆς τυγχάνουσιν αἱ διατάξεις δι' ὧν προέχεται εἰς τὴν Ἱεράν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας ὡς ἀνωτάτην κληρονομικὴν ἐξουσίαν τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκδίδειν διατάξεις, κανόνας καὶ ὁδηγίας σχετιζομένας πρὸς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ Καταστατικῶν Χάρτου. Λιμνιζοῦνται ἐν αὐτῷ μέριμνα περὶ ἐξασφαλίσεως τοῦ κλήρου ἀπαλλοτρινομένου οὕτω τῶν ὀλικῶν φροντιδῶν ἵνα ἀπαρτῆ πάστω καὶ ἐν ἡρεμίᾳ ἐκκληροῦ τὴν ὑψηλὴν αὐτοῦ ἀποστολήν. Πρόβλημα λιμνιζοῦνται περὶ τῆς μορφώσεως τοῦ κλήρου ἐν σχολαῖς Ἱερατικαῖς καὶ ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου ὡς καὶ ἐν γένει περὶ τῆς ὀργανώσεως τῶν διοικητικῶν τῆς Ἐκκλησίας σωματίων, τῶν ἐκκλησ. δικαστηρίων, μέχρι καὶ τῆς οὐθμίσεως τῆς ζωῆς τῶν ἐνοριῶν. Ὁ α. προσθέτει ὅτι Καταστατικὸς Χάρτης τῆς Ἐκκλησίας οὗτος εἶνε τὸ δεύτερον ἐκκλησιαστικοῦστορικῆς σημασίας ἐγγράφον μετὰ τὸ τῆς ἀναστυπώσεως τοῦ σερβικοῦ Πατριαρχείου κατὰ τὸ 1920.»

ρείφ Σχολῶ, τὰς δὲ δαπάνας καταβάλλῃ ἡ Ἱερά Σύνοδος.

—Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαριασεφερσαίων κ. Ἰεζεκιήλ λόγῳ τῆς ὑπαρχούσης μεγάλης οικονομικῆς καχεξίας κατήρτισεν ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ εὐκοσμητῆ ἐπιτροπὴν ἐκ τοῦ Δημάρχου, τῶν Ἀρχῶν τῆς πόλεως Καρδίτσης καὶ τῶν προϋχόντων καὶ προέβη εἰς συλλογὴν ἐράνων ὑπὲρ τῶν ἀνέργων αὐτοπροσώπως περιελθὼν τὴν ἀγορὰν, οὕτω δὲ συλλέγησαν, μὲ τὴν εἰσφορὰν τοῦ Δήμου Καρδίτσης ἐκ 50.000 δραχμῶν περὶ τὰς 130.000 δραχμῶν. Τούτων γενομένων παρέχεται ἀπὸ τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου ἑκατὸν δράμια ἀλεύρου ἡμερησίως εἰς πέντε χιλιάδας ἄτομα ἐπὶ δεκαπενθήμερον. Τὴν ὄλην διεύθυνσιν τῆς περιθάλψεως ἡ ἐπιτροπὴ ἀνέθεσεν εἰς τὸν Πρωτοσύγκελλον τῆς Μητροπόλεως πανοσ. κ. Κύριλλον Καρμπαλιώτην, ὅστις λίαν ἐπιτυχῶς διωργάνωσε τὰ τῆς διανομῆς δι' αὐτομικῶν δελτίων. Ἡ συλλογὴ ἐράνων ἐξακολουθεῖ μηνιαίως.

—Ἀηλοῦται ὅτι ἡ Γενικὴ Συνέλευσις τῆς Ὁρθοδόξου Ἑλληνικῆς ἀδελφότητος τοῦ Λονδίνου ἐν τῇ ἐκτάκτῳ αὐτῆς συνεδρίᾳ τῇ γενομένῃ τῇ 28ῃ Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. ἐξέλεξεν ἐφημέριον πρὸς κατάληψιν τῆς χηρευούσης αὐτοῦ θέσεως ἐν τῷ μητροπολιτικῷ ναῷ τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας τὸν Ἱερολ. Διάκονον Ἰακώβον Βερβον.

—Τὴν Πέμπτην τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος ἀποθανὼν ἐκηδεύθη τὸ Σάββατον ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ ἀγ. Ἰωάννου (τῆς ὁδοῦ Βουλιαγαμένης) ὁ ὑπεροδοσκοπούτης ἱερεὺς Νικόλαος Πλανᾶς. Ἐκ Νάξου καταγόμενος, χειροτονήθη τῷ 1881 ἐφημέριος τοῦ ἱεροῦ ναοῦ Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος (Συνοικίας Πλάκας), μετὰ πολυετῆ δὲ ἐφημερικὴν ὑπηρεσίαν ἀπεσύρθη εἰς τὸ ἔρημον τότε παρεκκλήσιον τοῦ ἀγ. Ἰωάννου τῆς ὁδοῦ Βουλιαγαμένης, ὅπερ, μικρὸν κατὰ μικρὸν, ἀνεκτίσθη μεγαλυνθὲν καὶ ἀποτελέσασαν ἐνοριακὸν ναόν. Κατὰ τὰ ὑπερπενητήκοντα ταῦτα ἔτη τῆς ὑπηρεσίας του ὁ ἀειμνηστος ἱερεὺς Νικόλαος διὰ τῆς ἐξομολογήσεως ἐγνωρίσθη εὐρύτατα, χιλιάδες δὲ πιστῶν προσήρχοντο πρὸς αὐτόν. Ἦσκει ἐπ' αὐτῶν διὰ τῆς ἱεροπρεπειᾶς καὶ τῶν μεγάλων ἀρετῶν, ὑφ' ὧν περιεκοσμεῖτο, εὐεργετικωτάτην ἐπίδρασιν. Ὁ πρὸς αὐτὸν σεβασμὸς ἐξεδηλώθη κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς κηδείας, καθ' ἣν χιλιάδες εὐσεβῶν κατέκλυσαν τὸν ἱερὸν ναόν καὶ τὰ πέριξ αὐτοῦ. Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος, χοροστατήσας, ὡμίλησε πρὸς τὸν λαόν, ἐξάρας τὰς ἀρετὰς τοῦ μεταστάντος. Μετὰ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον ὡμίλησεν ὁ ἐφημέριος τοῦ ἱεροῦ ναοῦ ἀγ. Ἰωάννου Νικόλαος Δαμπρόπουλος.

—Ἐξ ἐρεύνης τῶν προσηλυτιστικῶν ἐνεργειῶν τῶν Σπουδαστῶν τῆς Γραφῆς (Χιλιαστῶν) ἐγνωσθῆ ὅτι ἡ αἵρεσις αὕτη συνιστᾶ εἰς τοὺς ὁπαδοὺς τῆς, ὅπως διὰ τὸν εὐχερέστερον προσηλυτισμὸν νέων μελῶν χρησιμοποιοῦσι τὸν ἀκόλουθον τρόπον ἢ τὴν ἐξῆς «μαρτυρίαν», ὡς τὴν ἀποκαλεῖ: «Καλημέρα σας. Οἱ ἄνθρωποι ἔχουν ἀνάγκην δικαίας κυβερνήσεως. Ὁ Ἰεχωβά πρὸ αἰῶνων ὑπεσχέθη ὅτι εἰς τὸν ὠρισμένον του καιρὸν θὰ ἐπρομήθευεν εἰς τοὺς λαοὺς τῆς γῆς δικαίαν κυβέρνησιν. Ὁ ὠρισμένος καιρὸς ἦλθεν ἤδη

καὶ ἐγώ, ὡς εἰς τῶν μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά, ἔρχομαι νὰ σᾶς πληροφορήσω περὶ αὐτοῦ. Αὐτὰ τὰ βιβλία ἐξετάξουν ὀλόκληρον τὸ ζήτημα καὶ ἀποδεικνύουν πέραν πάσης ἀμφιβολίας ὅτι ἡ κυβέρνησις, τὴν ὁποίαν ὁ Ἰεχωβά ἔχει προμηθεύσει, θὰ φέρῃ εἰς τοὺς λαοὺς τῆς γῆς διαρκῆ εἰρήνην, εὐημερίαν, υἰγείαν, εὐτυχίαν καὶ αἰώνιον ζωὴν. Αὐτὰ τὰ βιβλία εἶναι πραγματικὸν χουσορυχέιον πληροφοριῶν. Ἄλλα βιβλία τοῦ αὐτοῦ μεγέθους δὲν στοιχίζουσι ὀλιγώτερον τῶν 300 δραχμῶν. Ἡμεῖς κηρύττομεν τὸ εὐαγγέλιον ἢ χαρποῦσας ἀγγελίας θέτοντες αὐτὰ τὰ βιβλία εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἀνθρώπων, ὅσοι δὲ ἀγαποῦν τὸν Κύριον συνεισφέρουσι χρήματα διὰ νὰ βοηθήσουν τοὺς ἀνθρώπους νὰ τὰ λαμβάνουν εὐθηνά. Ἐὰν συνεισφέρετε 120 δραχμᾶς διὰ τὴν σειρὰν τῶν 5 μεγάλων βιβλίων, εὐχαρίστως θὰ σᾶς τὰ ἀφήσω καὶ θὰ λάβω τὸ ποσοῦν. Εἶμαι βίβλαιος ὅτι μεγάλως θὰ εὐλογηθῆτε ἀναγινώσκων αὐτὰ καὶ βοηθῶν καὶ ἄλλον τινα νὰ μάθῃ περὶ τῶν ἐπερχομένων εὐλογιῶν». Σὺν τῇ μαρτυρίᾳ ταύτῃ τὴν ὁποίαν ὑποχρεοῦνται νὰ ἀποστηθίζωσι καὶ νὰ λέγωσι λέξιν πρὸς λέξιν παρέχονται καὶ ὀδηγία πρὸς ἀνάλυσιν ἢ νὰ γίνεταί ὡς ἀκολουθήσῃ: «οἱ ἄνθρωποι ἔχουν ἀνάγκην δικαίας κυβερνήσεως», εἶναι γεγονόσ, πρὸς τὸ ὅποιον πάντες θὰ συμφωνήσουσι. Μετὰ ταῦτα συνιστᾶται νὰ λέγωσιν εἰς τοὺς προσηλυτιζομένους ὅτι ὁ Ἰεχωβά θὰ ἰδρῶσῃ δικαίαν κυβέρνησιν, νὰ παρουσιάξωσι τοὺς ἑαυτοὺς τῶν ὡς «μαρτυρας» εἰτινες φέρουσιν εἰς τοὺς νέους τὴν μαρτυρίαν ταύτην καὶ νὰ ἀποκαλύπτωσιν ὅτι ὁ Ἰεχωβά διὰ τῆς κυβερνήσεως του θὰ φέρῃ εἰς τὴν ἀνθρωπότητα «διαρκῆ εἰρήνην, εὐημερίαν, υἰγείαν, εὐτυχίαν καὶ αἰώνιον ζωὴν». Μετὰ ταῦτα συνιστᾶται νὰ ἐκθέτωσι πόσον στοιχίζει μία σειρὰ βιβλίων ὁμοίω μὲ ἐκεῖνα ἅτινα θὰ ἔχωσιν ἀπὸ χεῖρας, διεγείροντες οὕτω τὴν περιέργειαν τῶν προσηλυτιζομένων καὶ νὰ ἀναπτύσωσιν ὅτι ἡ ἐπίδειξις καὶ ἡ πώλησις τῶν βιβλίων εἶναι ἡ μέθοδος τῶν δι' ἣν κηρύττουσι τὸ εὐαγγέλιον ἢ ἀγαθὰς ἀγγελίας, ἐπειδὴ δὲ τὸ ἔργον τῶν διεξάγεται διὰ συνεισφορῶν, δύνανται ὡς ἐκ τούτου νὰ προσφέρωσι τὰ βιβλία τῶν πολὺ εὐθηνά, δικαιολογούντες τοῦτο διὰ τῆς φράσεως «δὲν πωλοῦμεν τὰ βιβλία εἰς τὸν λαόν, ἀπλῶς ζητοῦμεν παρὰ τῶν ἀνθρώπων νὰ συνεισφέρουν 120 δραχμᾶς διὰ τὴν σειρὰν τῶν 5 μεγάλων βιβλίων». Τελικῶς συνιστᾶται εἰς τοὺς ὁπαδοὺς τῆς αἵρέσεως ταύτης ὅπως ἐν τῷ προσηλυτιστικῷ τῶν ἔργῳ ἔχωσιν ὑπ' ὄψει τῶν τὴν προφητείαν τοῦ Ἰεζεκιήλ, καθ' ἣν πρέπει νὰ σφραγίσωσι τοὺς ἀνθρώπους ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν. Ἐὰν δὲ τις δὲν θέλῃ νὰ σφραγισθῆ τότε νὰ τὸν ἀφήνωσι καὶ νὰ μεταβαίνωσιν εἰς ἄλλην θύραν, νὰ ἐπανέρχωνται δὲ καὶ ἐκ δευτέρου μετὰ ἕξ περίπου μηνῶν, διότι πολὺ πιθανὸν τότε εἶτε ὁ ἴδιος εἶτε ἄλλο μέλος τῆς οἰκίας θὰ εὐρεθῶν εἰς «διάφορον κατάστασιν τῆς καρδίας καὶ θὰ θελήσῃ νὰ δεχθῶν τὴν σφραγίδα, ὡς ἀνήκοντες εἰς τὸ μέρος τοῦ Κυρίου».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ἡ Ἱερά σύνοδος ἐξ ἀφορμῆς αἰτήσεως τῶν ἐν τῇ ἀβυσσινιακῇ πρωτεύουσῃ καὶ ἐν Διρὲ Δάουνα ὀρθοδόξων ἀπεφάσισεν ὅπως τὸ νέον ἡμερολόγιον ἐφαρμοσθῆ εἰς ὄλην τὴν δικαιοδοσίαν τῆς μητροπόλεως Ἀ-

ΔΕΛΤΙΟΝ ἘΚΚΛΗΣΙΑΣ.

Δ'ΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΕΙΑ
ΦΛΩΡΙΝΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
ΑΙΓΩΛΙΑΣ ΚΑΙ ΑΚΑΡΝΑΝΙΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΑΧΑΝΑ
Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ
ΕΣΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡΧ. 60. ΕΣΩΤ. ΦΡ. 60. ΑΜΕΡ ΔΟΛ. 5
ΜΑΘΗΤ. ΚΑΙ ΜΑΘΗ. ΕΡΑΡΣΙΑΚΟΝ ΠΡΟΤΕΡΟΥΣΙΩΝ ΔΡΧ. 150
ΜΑΘΗΤ. ΚΑΙ ΜΑΘΗ. ΙΕΡΟΣΟΝ ΕΣΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡΧ. 20
ΦΟΙΤΗΤΩΝ ΚΑΙ ΙΕΡΟΣΠΟΥΔΑΣΤΩΝ ΔΡΧ. 30

Τὰ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἐμβάσματα δέον νὰ διευθύνωνται :

Σεβ. Μητροπολ. Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας κ. Κωνσταντιν. Γραφεῖα Ι. Συνόδου. Πᾶσα δὲ ἐπιστολὴ ἀφορῶσα εἰς τὴν σύνταξιν δέον νὰ διευθύνηται :
Γραφεῖα «Ἐκκλησίας», Ἀρχιεπισκοπὴν.

ξώμης, ἥς αἱ ἐν τῷ αἰθιοπικῷ κρᾶσι ὀρθοδουξοὶ παροικίαι εἶχον ἐξαιρεθῆ κατὰ τὴν ἐν ὄλῳ τῷ θρόνῳ ἐφαρμογὴν αὐτοῦ. Ἡ ἐφαρμογὴ θὰ ἀρχίσῃ ἀπὸ τῆς 25 Μαρτίου ἐν. ἔτους.

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

τῆς ἐν Μεσολογίῳ Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος Κυριῶν
«Ἡ Ζωοδόχος Πηγὴ» τοῦ ἔτους 1932

Ἐισπράχθησαν :		Ἐδαπανήθησαν :	
Ἐκ συνδρ. μελῶν 16,505.—	Ἐν συνόλῳ εἰς	Ἐν συνόλῳ εἰς	
> κυτίων 1,943.10	μετρητὰ 42,786.95	Εἰς εἶδη 636.50	
> δωρεῶν καὶ εἰς		Ἐπόλοιπον 448.15	
φορῶν 17,123.50			
> λαχειοφ. ἀγορᾶς 8,300.—			
Σύνολον 43,871.60	Σύνολον 43,871.60		

Ἀριθμὸς μελῶν Συλλόγου 250
Οἰκογένειαι τυχοῦσαι βοηθείας τοῦ Συλλόγου 347

Ἐν Μεσολογίῳ τῆ 6 Ἰανουαρίου 1932
Ἡ Πρόεδρος Ἡ Γραμματεὺς
Χρυσ. Βερελῆ Μαρ. Λιναρδοπούλου

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἀρξαιμένων τῶν ἐργασιῶν ἀνεγέρσεως Μητροπολιτικοῦ Μεγάρου Ἀρσινόουπόλεως καὶ Πωγωνιανῆς, παρακαλοῦνται οἱ λαβόντες ἐγκρίσει Ὑπουργικῆ Λαχνουδῆ ἐκ τε τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν, εὐλαβεστάτων ἱερέων καὶ ἀξιολύμων Λαϊκῶν, ὅπως σπεύσωσι νὰ ἐμβίσωσι τὸ ἀντίτιμον αὐτῶν ἢ τοὺς μὴ τυχόν διατεθέντας λαχνουδῆ πρὸς τὸν ταμίαν τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Μεγάρου Δελβινάκιου τοῦ Πωγωνίου κ. Βασιλείου Πατσέλην εἰς Δελβινάκιον ἢ πρὸς τὸν ἐν Ἀθήναις Τριμητάσχην Τραπεζῆ: Πειραιῶς κ. Νικόλαν Β. Πατσέλην. Ἐν Δελβινάκιῳ 1 Μαρτίου 1932 Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Ἐπιτροπῆς Ἀνεγέρσεως Μητροπολιτικοῦ Μεγάρου.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

[Ἡ «Ἐκκλησία» ἐν τῷ τμήματι τούτῳ ἀναφέρει πᾶσαν νέαν ἐκδοσιν ἣς ἀντίστοιχον ἀπεστέλλεται πρὸς τὴν Διεύθυνσιν].

Γενναδίου τοῦ Σχολαρίου Ἄπαντα τὰ εὐρισκόμενα: Oeuvres complètes de Gennaide Scholarios, publiées pour la première fois par † Mgr Louis Petit Archevêque de Corinthe, † X. A. Siouéridès et Martin Jugie des Augustins de l'Assomption. Tome V: Résumé de la Somme contre les Gentiles et de la première partie de la Somme théologique de saint Thomas d'Aquin. Paris. Maison de la Bonne Presse, 1931.—Οἱ ἐκδόται τῶν ἀνεκδότων ἔργων τοῦ Γενναδίου Σχολαρίου ἀντὶ τοῦ ἀναμενόμενου Δ' τόμου μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῶν τριῶν πρώτων ἀγγέλουσιν ὅτι αὐτοῦ θὰ προηγηθῆ ἡ ἐκδοσις τῶν τόμων Ε' καὶ Στ', ἤδη δὲ ἐκυκλοφόρησεν ὁ Ε'. Ὁ τόμος οὗτος δλόκληρος (σελ. 510) περιλαμβάνει τὴν ὑπὸ τοῦ Σχολαρίου φιλοτεχνηθεῖσαν ἐπιτομὴν τῶν δύο ἐν τῷ τίτῳ τοῦ τόμου μνημονευομένων ἔργων Θεωμᾶ τοῦ Ἀκ' υἱοῦ, εἰς ἣν εἶχε προβαῖ «διὰ τὸν σφοδρὸν ἐν ἡμῖν τῶν βιβλίων ἔρωτα», ὡς λέγει ἐν τῷ εἰς τὴν ἐπιτομὴν ταύτην προοίμιό του, καὶ ἐνεκα τοῦ θαυμασμοῦ τοῦ πρὸς τὸν Θεωμᾶν, τὸν ὁποῖον χαρακτηρίζει ὡς «σοφὸν καὶ τῶν ἐν σοφίᾳ τελείων ἐν ἀνθρώποις οὐδενὸς ἐνδεᾶ». Ὁ Σχολάριος εἶχε μελετήσει, ὡς ὁμολογεῖ, πάντα τὰ τοῦ Θεωμᾶ ἔργα, τὰ τε θεολογικὰ καὶ τὰ φιλοσοφικὰ, ἐντεῦθεν δὲ ἔκρινεν ὅσα «ἐν πᾶσι σπουδαστέα: ὁ σοφὸς οὗτος ἀνὴρ, ὡς ἄριστος τῆς γαιστανικῆς θεολογίας ἐξηγητῆς καὶ συνόπτης», διότι, ἄλλως τε, «ἐν οἷς ἐκείνη τε (δηλ. ἡ ἡμετέρα ἐκκλησία) καὶ αὐτὸς πρὸς ἡμᾶς διαφέρετον ὀλίγα εἰσὶ. περὶ τε τῆς τοῦ Πνεύματος ἐκπορεύσεως δηλονότι καὶ τῆς θείας οὐσίας καὶ ἐνεργείας...». Εἶνε ἰδιαζόντως ἀξιοσημείωτον ὅτι ὁ Γεννάδιος ἐξεπέμνει τὴν ἐπιτομὴν ταύτην κατὰ τὴν τελευταίαν του εἰς τὸ Βυζάντιον βιβλίαν ἐπιστροφὴν, ἐν χροῖνῳ δὴλ. λίαν ταραχῶδῃ (1461) καὶ μεσφῶ ἀνησυχίῳ, καθ' ἣς «ἡμῖν ἡ δυστυχὴς αὐτῆς ζωῆς πλάναις καὶ μεταβάσεσιν ἀκουσίαις, μετὰ τὴν τῆς πατρίδος φθορᾶν, ὅλη προσαναλισκεται». Καὶ ἡ τοῦ τόμου τούτου ἐκδοσις ἐγένετο μεθ' ὅσης ἀγαστῆς ἐπιμελείας καὶ ἡτῶν προτέρων τόμων.

Μητροπολίτου Παραμυθίας καὶ Φιλιατῶν Ἀθηναγόρας, Κριτικὸν σημείωμα περὶ τῆς Ἐπισκοπῆς Κορῶνης. (Ἄνατ. ἐκ τῆς «Θεολογίας») Ἀθήναι 1931.

Βασιλείου Μ. Βέλλα ὑφηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Αἱ σύγχρονοι κατευθύνσεις τῆς ἐπιστήμης τῆς Παλ. Διαθήκης. Ἀθήναι 1932.—Τὸ μελετήμα τοῦτο ἀπετέλεσε τὸ ἐναρκτήριον μάθημα ὁμοῦ ἀρχόμενος τῶν παραδόσεων του ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ ἐδίδαξεν εἰς τοὺς καινότητας τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς ὁ κ. Βέλλας μετὰ τὴν ἐκλογὴν αὐτοῦ ὡς ὑφηγητοῦ ἥς ἔδρας τῆς Ἑρμηνείας τῆς Π. Δ. καὶ τῆς Ἑβραϊκῆς γλώσσης.

ΘΕΟΛΟΓΙΑ.—Ἐξεδόθη τὸ ΑΖ' τεῦχος τοῦ δεκάτου Τόμου. Περιεχόμενα: Ἡ Γ' Οἰκουμένη Σύνδος ἐν Ἐφέσῳ, ἐπὶ τῇ πεντεκαίδεκάτῃ ἑκατονταετηρίδι (434-1931), ὑπὸ Ἀδαμαντίου Ν. Διαμαντοπούλου, Καθηγητοῦ.—Αἱ σύγχρονοι κατευθύνσεις τῆς ἐπιστήμης τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὑπὸ Βασιλείου Μ. Βέλλα, Ὑφηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου—Νικήτα Ἀκουρηάτου τοῦ Χωριάτου, Περί πηγῶν τῶν Ἀρμενίων, ὑπὸ Ἀρχιμ. Ἰωάννου Ἀνδρεάδου.—Ὁ Ἰωβ κατὰ τὸ Ἑβραϊκόν ὑπὸ Β. Ἀντωνιάδου, Καθηγητοῦ.—Δύο Ἀρχιεπίσκοποι Ἀρχιδῶν (Πρώτης Ἰουστινιανῆς) ὑπὸ Β. Α. Μυστακίδου.—Ὁ Χριστὸς ἐν τῇ ὁμογραφίᾳ ὑπὸ τοῦ πρώην Λεοντοπόλεως Σωφρονίου Ἐστρατιάδου.—Κριτικὸν καὶ Βιβλιογραφικὸν Δελτίον.

Κωνστ. Μελισσηνοῦ Ταχτ. Καθηγητοῦ τῆς Παθολογικῆς Ἀνατομικῆς, Ἐκθεσις τῶν ἐπὶ τῆς πρυτανείας αὐτοῦ κατὰ τὸ πανεπ. ἔτος 1930—1931 πεπραγμένων, ἀνεγνωσθεῖσα ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν τελετῶν τοῦ Πανεπιστημίου τῆ 30 Νοεμβρίου 1931. Ἀθήναι 1932.

Τύποις «Φοῖνικο» ὁδὸς Σταδίου 44